

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
РеВ2 4000/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Благојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Секретаријат у Београду - Одељење унутрашњих послова Нови Београд, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 457/18 од 18.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 457/18 од 18.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 457/18 од 18.01.2019. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П1 1997/15 од 04.07.2018. године одбијен је предлог тужиоца АА из ... од 14.12.2017. године којим је тражено понављање поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 457/18 од 18.01.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П1 1997/15 од 04.07.2018. године.

Против означеног другостепеног решења тужилац је, на основу члана 403. у вези са чланом 420. став 5. Закона о парничном поступку (ЗПП), благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Из садржине ревизије, навода да је у идентичним чињенично-правним споровима дозвољено понављање поступка, произилази да тужилац, иако се изричито не позива на члан 404. ЗПП, овај ванредни правни лек изјављује и на основу те одредбе.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). Наведена одредба се, на основу члана 420. став 6. ЗПП, сходно примењује у поступку поводом ревизије против решења.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Побујано другостепено решење, којим је правноснажно одбијен тужиочев предлог за понављање поступка поднет из разлога предвиђеног чланом 426. тачка 12. ЗПП, засновано је на уставно-правном прихватљивом тумачењу члана 87. Закона о Уставном суду. Наиме, редовни судови не могу применом те одредбе проширити дејство одлуке Уставног суда на трећа лица, посебно не на лица која су била странке у неком другом правноснажно окончаном поступку а која се, по оцени редовног суда, налазе у истој правној ситуацији као и лице на које конкретна одлука Уставног суда производи непосредно правно дејство. Дејство конкретне одлуке Уставног суда по уставној жалби може се проширити и на лица која нису поднела уставну жалбу, али само под условом да то Уставни суд утврди својом одлуком, при чему је неопходно да је спорни појединачни акт био предмет уставно судске контроле по уставној жалби и да се не посредно односи на та лица (одлука Уставног суда Уж 8736/2013 од 18.06.2015. године).

Одлуке Уставног суда које су наведене у тужиочевом предлогу за понављање поступка не односе се на тужиоца. Због тога, њихово правно дејство не може се проширити на њега у смислу члана 87. Закона о Уставном суду и користити као разлог за понављање поступка. Одлука Уставног суда Уж 2853/13 од 19.11.2015. године, којом је усвојена уставна жалба тужиоца и утврђено да је пресудом Првог основног суда у Београду П1 13813/10 од 06.03.2012. године и пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1287/13 од 27.02.2013. године повређено право тужиоца на правично суђење и право на правичну накнаду за рад зајемчена чланом 32. став 1. и чланом 60. став 4. Устава Републике Србије, не могу бити разлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1745/16 од 20.03.2017. године.

Према устаљеној судској пракси, одлуке судова којима је по правноснажном окончању спора измењена судска пракса у погледу одређеног правног питања, нису разлози за понављање поступка у смислу члана 426. тачка 10. ЗПП (нове чињенице и нови докази). С`тога, побујано другостепено решење не одступа од судске праксе у погледу тог разлога за понављање поступка, да би у овом случају постојала потреба за одлучивањем о посебној ревизији.

Сходно изложеном, на основу члана 404. у вези члана 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредбом члана 420. став 5. ЗПП прописано је да је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се одбацује предлог за понављање поступка и решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању предлога за понављање поступка. У свим другим случајевима дозвољеност ревизије изјављене против решења другостепеног суда којим је одлучено о предлогу странке за понавање поступка, цени се према вредности предмета спора побијаног дела, у складу са чланом 403. став 3. ЗПП.

Вредност предмета спора побијаног дела у овом случају износи 47.292,70 динара и очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је меродавна за оцену дозвољености ревизије.

Из тог разлога ревизија тужиоца није дозвољена, па је зато применом члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић